

— Juist geraden! En als ge weigert, ontmasker ik u. Ge kunt mij niet beschuldigen van misdaden als ge er zelf op uw geweten draagt. Met een geldboete kan ik desnoods 't gerecht voldoen, uw straf zal zwaarder zijn. Ik ben ongehuwd, gij hebt een huisgezin. Welnu, kies! ik geef u een minuut.

— Voor de derde maal, ge zijt een hellewicht.

— Ge kunt gelijk hebben, maar dat verandert de omstandigheden niet. Kies, zeg ik u!

De ridder dacht enige tijd na. Hij gevoelde zich rampzalig, maar wist, dat hij in de macht van de listige schurk was.

— Wat moet ik met het kind doen?

— Het verbergen, waar ge wilt!

— Laat het dan bij de Zigeuners!

— Ze willen het niet. Daar zal men natuurlijk het eerst van al zoeken. En bovendien, die mensen zijn tegenwoordig geen ogenblik gerust. Jan De Lichte zal vervolgd worden en de Egyptenaars met hem!

— Ge kunt doen, wat ge wilt, maar ik weiger ook.

— Welnu, ik zal het wicht naar uw woning laten brengen. Ge kunt dan wel pogen u wit te wassen, maar niemand zal u geloven, want natuurlijk komt Godfried, zodra hij dat verneemt, met de oude historie voor de dag.

— Er zijn geen getuigen meer. Die Zigeuners zullen niet voor 't gerecht verschijnen, om mij te beschuldigen. Ik ben een dwaas mij zo ongerust te maken. Gij kunt evenmin een getuigenis afleggen, want dan verraadt ge ook uw omgang met De Lichte.

— Getuigenis? Men zal u aan een godsoordeel onderwerpen, aan de water- of vuurproef. Of men zal u pijnigen, zodat ge ten laatste toch spreken moet.

— Waarom martelt ge mij zo? hernam Valens op wanhopige toon, want hij gevoelde zich in het net van de sluwe grijsaard verward. Kunt ge dan niemand anders vinden om het kind op te nemen?

— Ik vertrouw niemand beter dan u. Gij hebt de beste reden altijd te zwijgen.

Weer dacht Valens na.

— Welnu, ik zal het doen!

— Ha!

— Ik kan wel niet anders.

— Nu wordt ge redelijk. Voor u is het niet moeilijk het meisje te verbergen.

— Waar zal ik het vinden? Het mag natuurlijk niet in mijn woning komen.

— Bepaal zelf een plaats!

— In de herberg «De Duif» tussen Bekkerzele en Bijgaarden. Ik zal daar zijn. Een uwer mannen moet mij er komen verwittigen. Ik zal met hem meegaan en het kind overnemen.

— Opperbest! Morgen avond kunt ge het verwachten. Maar nog een woordje.

— Rap dan!

— Ge zult het kind verbergen, nietwaar?

— Natuurlijk, wat anders?

— Niet terugzenden naar zijn ouders.

— Naar... zijn...

— Ja, ja, ik doorgrond u wel! Maar ge begrijpt, dat ge me dan tegenwerkt. Aldus word ik niet gewroken. En moest ge me zo voor de aap houden, welnu, dan zal ik u evenmin sparen.

— Wees gerust, ik zal u tevreden stellen. Tot morgen avond dan. Hoe laat?

— Dat kan ik op geen uur bepalen. Maar waarom maakt ge zo'n haast? Willen we er een glas op drinken?

— Ik dank u. Ik heb genoeg van uw gezelschap.

Het tweetal scheidde.

Valens liep met gebogen hoofd heen. Hij gevoelde zich ongelukkig. Hij zon op allerlei middelen om zich van die listige Brusselaar los te maken, maar vond geen uitweg.

Baru daarentegen juichte inwendig.

— 't Geluk dient mij, zei de schurk bij zich zelve. Alles loopt goed van stapel. Ik wist geen weg met 't kind, maar dank aan mijn goede ster, ontmoet ik hier Valens. Zijn historie kwam mij voor de geest en mijn plan was gemaakt. Zo kan het niet beter. Voor wat geld wordt het kind gestolen en die ridder verlost er mij van. Ik bereik mijn doel. 't Plan is opperbest, als de uitvoering nu ook maar slaagt!

De schelm stapte een herberg binnen.

VIJF EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

OP 'T WOLVENHOL.

— Gaat ge deze middag uit? vroeg Godfried van Meerdal aan zijn echtgenote, toen ze het middagmaal gebruikten hadden.

— Ik zou eens naar 't Wolvenhol willen, antwoordde Aleida. Gij kunt me niet vergezellen, nietwaar?

— Tot mijn grote spijt niet! Ge weet, ik moet voor dringende zaken naar Aalst. Ik kan onmogelijk mijn reis verdagen.

— Ge komt toch niet laat terug?

— Voor de donker hoop ik weer thuis te zijn. Ik zal vroeg wegrijden en kan dan bijtijds terugkeren. Maar kunt ge uw bezoek niet uitstellen tot morgen?

— Dorothea is zo ziek en ik weet, dat ze naar mijn komst verlangt.

— Volg dan de inspraak van uw goed hart.
 — Mama, mag ik mee? vroeg Beatrix.
 — Neen, mijn schatje, dat is nu niet mogelijk, zei de moeder.
 — Niet? vroeg de jonge baron verwonderd.
 — Neen, Godfried, ik wil met de zieke liever alleen zijn. Ze heeft me soms 't een en ander te vertellen, wat niet altijd voor kinderen geschikt is.

Het meisje zag bedroefd. Beatrix ging zo gaarne met haar mama mee.

— Ge moogt met de meid in de hof spelen, troostte de moeder.
 — En vader brengt het speelgoed mee, dat hij beloofd heeft, voegde Godfried er bij.

Het kind klapte in de handen van plezier.

— Speelgoed! juichte het; een pop, een wiegje...
 — Zeker, zeker, vervolgde vader, en een kamer met een tafeltje en stoeltjes. Oh! 't zal zo schoon zijn!

— Dick zal zeker mijn rijtuig voeren? vroeg Aleida.
 — Dick moet mee naar Aalst. Martin en Wouter kunnen u vergezellen.

— Twee dienaren?
 — Helaas, de wegen zijn zelfs op klaarlichte dag niet veilig.
 — Maar 't Wolvenhol is dicht bij.
 — Laten we voorzichtig zijn, lieve Aleida. We hebben al eens een les gehad en we dienen onze voorzorgen te nemen.
 — Ge hebt gelijk. Gij rijdt te paard, zeker?
 — Ja. Ik zal maar onmiddellijk vertrekken, dan heb ik een lange middag voor mij. Ik ga de nodige bevelen geven.

De jonge baron verliet de kamer en begaf zich naar de keuken. Wat een verschil met vroegere dagen, toen de Creil hier meester was.

Nu bleven de dienaren rustig, bij het binnentreden van hun heer, vroeger sprongen ze verschrikt op, de een greep een bezem, de ander een stooftaak, een derde rammelde met de tang, want allen wilden de schijn aannemen druk bezig te zijn, om niet voor luiaard en dagdief uitgescholden te worden.

Godfried van Meerdal was steeds vriendelijk jegens zijn ondergeschikten. Zeker, hij eiste orde en regel op alles, hij ging nauwkeurig het dienstpersoneel na, maar, als hij een opmerking moest maken, deed hij dat op vriendelijke toon en meer als raadgever dan gebieder.

Zijn zonderlinge lotgevallen hadden een diepe invloed uitgeoefend op de eigenaar van het slot. En van Meerdal gedroeg zich geheel anders dan de meeste edellieden van zijn tijd.

Hoe verschilde hij onder andere ook van de eigenaar van het reeds genoemde Wolvenhol.

We willen een kijkje nemen in de woning, welke Aleida deze middag bezoeken zou.

**

«Het Wolvenhol» las men op het verroeste hek, dat toegang gaf tot een klein, verwaarloosd voorplein van een bouwvallig kasteeltje, ongeveer op een uur afstand van Godfried's slot.

De bevolking sprak van een kasteeltje, maar de woning hield het midden tussen een pachthoeve en een herenhuis.

«Het Wolvenhol» was 't eigendom van Reinout Wellens, een edelman van lage rang. Eigendom is te veel gezegd, want de zogenaamde bezitter had op zijn goed reeds zoveel geleend, dat hij er geen duit meer op losmaken kon. En de woekeraars, in wier klauwen hij gevangen zat, kwamen hem op tijd en stond herinneren, dat «'t Wolvenhol» weldra onder de hamer zou geraken. Ja, de ingewijden beweerden zelfs, dat de schuldeisers alleen wachtten op 't einde van de oorlog, in de hoop dat de goederen dan in waarde zouden stijgen.

Reinout Wellens was dus arm.

— Arm! zei Monica, de dikke, blozende boerin, die een vijftal minuten verder woonde. Arm! riep ze, de handen opheffend; steeds hebben we meer last van ratten en muizen, want die van 't Wolvenhol komen nu allen hierheen, omdat ze ginds niets meer te knabbelen vinden. Arm als de straat is Reinout Wellens. Hij heeft geen jas meer, die niet minstens tien keren gelapt is. Hij beweert altijd, dat hij pantoffels of sloffen moet dragen van wege zijn eksterogen, maar de waarheid is dat hij geen paar hele schoenen meer bezit. De tenen kijken door zijn kousen en zouden ook door de schoenen naar buiten piepen. Geld heeft hij dus niet, maar praat zoveel te meer. Hij zal nog eens springen van al dat pochen. Geloof me vrij, schraalhans is ginds de baas. 't Meest te beklagen is Dorothea, zijn dochter, het zieke meisje, vertelde de boerin dan voort aan ieder, die haar naar de bewoners van 't Wolvenhol vroeg. Gelukkig komt de jonge barones haar nogal eens bezoeken en zij komt nooit met lege handen. Want zo'n grommer als de Creil was, zo'n engel is zijn dochter.

Bazin Monica overdreef niet als ze zo uitvaarde.

Het Wolvenhol was 't verblijf der armoede. Men zag het overal en niet 't minst uit de vervallen toestand van het goed.

Dat merkte ook een voetganger op, die enige uren vroeger dan Aleida de Creil, zijn schreden naar de woning van Reinout Wellens richtte.

Hij telde wellicht zestig jaar en bezat een onaangenaam uiterlijk. Zijn kleine ogen verrieden sluwheid en om zijn lippen lag een valse glimlach.

— Wat een nest! mompelde hij, toen zijn blik op het kasteeltje viel. Daar is wat aan te verbouwen. 't Beste ware misschien 't ganse kraam af te breken.

Het verroeste hek stond half open en de vreemdeling stapte onbeschroomd het voorplein op.

Een grote hond blafte nijdig, maar 't dier lag gelukkig aan een ketting.

— Hij houdt er ook nog zo'n vreter op na! mompelde de bezoeker. Dat is overdadige weelde, als men zelf niet weet hoe de bek te stoppen!

De deur van de woning ging open en een man verscheen op de drempel.

Naar zijn jas te oordelen, moest het Reinout Wellens zijn, want 't kledingstuk vertoonde zoveel lappen, dat het wel een staalkaart van een kleermaker scheen.

— Goede middag, heer Reinout! zei de vreemdeling, een linkse buiging makende.

De edelman bezag de bezoeker zeer verwonderd en sprak:

— Ik heb de eer niet...

— ... Mij te kennen, volledigde de ander snel. De eer is aan mij, heer, volkomen aan mij.

Meteen stapte hij onbeschaamd de drempel op en poogde zich naar binnen te dringen. Dat viel hem echter zo gemakkelijk niet, want de oude heer versperde met zijn breed lichaam de weg.

Als bij ongeluk trapte de vreemdeling Wellens op de rechtersvoet, zodat deze met een pijnlijke kreet ter zijde sprong, roepende:

— Lompe vlegel, er zit vlees in mijn pantoffel!

De ander, die van de gelegenheid gebruik gemaakt had, om naar binnen te schieten en nu in de gang stond, sloeg zich voor het voorhoofd en zei:

— Ach, heertje lief, ik kon 't niet helpen. Vergêef mij die onbeschofftheid. Heb ik u zeer gedaan? 't Zou mij mijn leven lang spijten.

— Mijn voet is teer! hernam Reinout boos.

— Ik kan mij zelve niet verdedigen, ik ben een lomperik. Ik hoop toch, dat de pijn spoedig voorbij zal zijn.

— Maar, mag ik nu eindelijk eens weten, wie ik voor mij heb? 't Is de gewoonte niet, om onaangediend het slot der heren Wellens binnen te treden, sprak Reinout op hoge toon.

— Ik ben een ziekelijk man, en kan geen tocht verdragen. Daarom was ik zo vrij dadelijk in de gang te komen. En mijn naam? Bezie mij eens goed, heer Reinout, ge zult u wel herinneren, mij meer gezien te hebben.

— Ha, Mathijs, de woekeraar! riep Wellens uit.

— Ik hoor dat scheldwoord niet graag.

— Men noemt u toch zo!

— Helaas, 't mensdom is schandelijk ondankbaar. Ik help de lieden uit de nood en als beloning noemt men mij een woekeraar. Ik kan toch mijn geld niet zonder rente lenen.

— En ge komt uit Aalst, nietwaar? vervolgde de oude heer.

— Op mijn zwakke benen ben ik zover gekomen. Een mens moet

leven. Daarom heb ik de eerbiedige vrijheid genomen u mijn wisseltje aan te bieden, dat reeds vijf dagen vervallen is. Doch gij, als landheer, hebt zoveel om 't hoofd, dat ge zo'n bagatel licht vergeet, terwijl de rente voor mij onmisbaar is.

— Ja, ik vergeet het een met het ander. Hoe zit die zaak ook weer ineen?

— Ik heb u verleden jaar een som voorgeschoten op een bosje, dat — vergun 't mij die opmerking te maken — ondertussen lelijk geplunderd wordt, naar ik in 't voorbijgaan gezien heb. Gij hebt beloofd, het geld bij gedeelten terug te betalen met de verschuldigde intrest. Vijf dagen geleden was het de bepaalde datum, maar ik kan gemakkelijk verstaan, dat zulks u door het hoofd gegaan is. Ik waag het dus u thans die wissel aan te bieden.

Het manneke haalde een papier voor de dag.

— Als een mens oud wordt, speelt het geheugen hem lelijke poetsen, zei Reinout Wellens schijnbaar verschrikt, ofschoon hij zich enige dagen moe gepeinsd had, hoe hij de schuldeiser kon verschalken.

— Ja, ja, de ouderdom komt met veel gebreken. Ik begin 't ook te ondervinden, verzekerde de woekeraar, terwijl hij de wissel voor de ogen van de edelman liet spelen.

— Dat geheugen, ging deze voort. Zie, ge komt op een slecht ogenblik. Ik weet niet waar mijn gedachten zijn! Verleden week moest ik door mijn rentmeester een belangrijk bedrag doen innen te Brussel en een niet minder aanzienlijk te Gent. Ik heb dat ook schandelijk vergeten! Hoe een mens toch zo nalatig worden kan.

— Toch hoop ik, beste heer Reinout, dat ge mij voldoen kunt.

— Onmogelijk.

— Maar deze kleine som...

— Ik heb schier geen geld in huis! Ge begrijpt dat toch wel, in deze slechte tijd met Jan De Lichte en zijn bende; wie zou zo onvoorzichtig zijn!

— Dus moet ik weer onvoldaan huiswaarts keren!

— Kom de volgende week terug, nodigde Wellens, denkende: Wie dan leeft, dan zorgt!

— Ik wil mijn geld!

— Maar wees toch redelijk. Kan ik het van mijn rug snijden?

— Ik wil mijn geld, zeg ik u!

— Ge wordt onbeschaamd.

Het mannetje verloor zijn onderdanige houding en sloeg een gans andere toon aan.

— Onbeschaamd! herhaalde hij.

— Zeker! Ik duld dat niet in mijn eigen huis!

— Uw eigen huis! Alsof niet ieder weet, dat geen steen van dit vermolmd en bouwvallig kot u toebehoort. Tot zelfs de wormstekige deurkrukken zijn zwaar belast.

— Vlegel, ruk uit!

— Ik ga niet weg voor ik betaald ben.
— Ik zal mijn dienstboden roepen om u buiten te laten gooien.
— Dienstboden? hernam de ander schamper. Ze zijn allen wegge-
lopen, want ge hadt geen duit om ze te betalen. Een oude, kreupele
tang bleef over uit gehechtheid jegens uw dochter. Zal zij mij aan de
deur werpen?

Reinout stampte op de vloer van drift.

— Houd u maar kalm, zei de woekeraar spottend. Zulke manie-
ren staan de rijke edelman wel goed, maar u, met die kale frak, maken
ze belachelijk. En wees er nu van overtuigd, dat ik niet wegga voor ik
betaald ben.

— Ik zal mijn hond halen.

De woekeraar sprong naar de deur, om de edelman te beletten
buiten te gaan.

Maar op 't zelfde ogenblik werd deze van buiten geopend en twee
haveloze mannen traden onbeschaamd binnen.

— Ha, gij verraadt mij! riep Reinout kwaad en toch ongerust,
menende in die twee vagebonden, handlangers van Mathijs te zien.

— Ha, dacht de woekeraar, die kerels komen ter gepaster ure.

— Goede vrienden, sprak hij, wilt ge me helpen? Ik moet van
deze heer geld hebben. Hij weigert mij te betalen en dreigt me aan
de deur te gooien.

— Is dat papier de rekening of zo iets? vroeg een der indringers
naar de wissel wijzende.

— Dat is de wissel, vertelde Mathijs.

— Ja, ja, wissel of rekening, dat is gelijk, en hij rukte onverhoeds
het vodge de woekeraar uit de hand.

— Heer graaf of baron of prins, dat is mij 't zelfde, gelief on-
middellijk deze som te voldoen, vervolgde de brutale vagebond op kal-
me toon.

— Ik zei reeds, dat ik geen geld in huis heb, mompelde Wellens
angstig.

De ander haalde een dolk te voorschijn en zei zeer bedaard:

— Wij spotten nooit! Geld of... en hij maakte een welsprekende
beweging met het wapen.

Reinout sidderde.

— Wie zijt ge? mompelde hij.

— Mannen van Jan De Lichte!

De woekeraar ook slaakte een kreet van schrik.

— Ge moet daarom niet beven als een schoothondje. Betaal en
ge zijt van ons af.

— Maar ik kan niet!

— Goed, dan zal ik zelf eens rondzien. Maar ik neem wat mee
voor de moeite. Kameraad, zei hij tot zijn gezelschap, houd die mannen
in 't oog. Wagen ze een poging om te ontvluchten, schiet ze dan neer.

— Wees gerust, zei de makker.

De bandiet wilde een kamer binnengaan.

— Daar niet, daar niet! smeekte Wellens, terwijl hij verbleekte.

— Daar juist! hernam de schelm, de deur openstekende.

Hij trad het vertrek binnen, dat echter ledig was.

Maar hij schoof een gordijn weg, dat toegang verleende tot een achterkamer en bleef getroffen staan.

Op een bed lag een jong meisje. Een oude dienstmeid zat aan de sponde. Deze laatste sprong ontsteld op en vroeg:

— Wat moet ge hier?

— Zijt ge de vrouw des huizes? zei de rover.

— Neen, ik ben de meid.

— En die juffrouw is de dochter van de oude heer?

— Wie zijt ge? mompelde het meisje op flauwe toon. Blijkbaar kostte het haar moeite de woorden uit te brengen.

— Wel, ik moet geld hebben van uw vader en hij weigert mij te betalen. Maar ge verstaat, dat ik mij zo niet verjagen laat.

— Waar is mijn vader?

— Onder het pistool van mijn maat.

— Is hij dood? vroeg de maagd verschrikt, terwijl tranen haar ogen verduisterden.

— Hij is springlevend en heeft niets te vrezen, mits hij ons betaalt.

— Hoe groot is de som?

— Honderd kronen. Ge kunt het hier lezen.

De zieke fluisterde de meid iets in 't oor.

Deze zei:

— Wacht, we zullen u voldoen.

Ze wilde 't vertrek verlaten.

— Ik zal met u gaan, want ik zou niet gaarne overvallen worden. Meiske, ik raad u aan, geen hulp te zoeken, want anders vallen er doden.

De dienstbode verbleekte.

— Geld hebben we niet, stamelde de kranke, maar we zullen u juwelen geven.

— Als 't niet anders kan, zal ik er mij mee tevreden stellen. Doch ik vergezel de meid. Voorzichtigheid schaadt niet in deze roerige tijd. Ga maar vooruit.

De bandiet volgde de dienstmaagd naar boven, waar de vrouw een lade opende.

— 't Zijn de juwelen van haar zalige moeder.

— Och, sprak de rover op ruwe toon, ze zal ze toch niet meer dragen, want ik geef geen duit meer voor haar leven. 't Is een magere betaling, hoort ge! vervolgde hij, de kleinodiën monsterende. Is er geen zilverwerk in huis?

— Neen, alles is verkocht om dokters en geneesmiddelen te betalen. Blijkbaar wilde de brave ziel het medelijden van de schelm

opwekken. Maar deze scheen geen greintje gevoel meer te bezitten.

— 't Is goed, mompelde hij, ik bemerk wel, dat we hier in een armzalig nest zitten. Keer maar terug naar uw zieke, ik zal de boel nog wel eens navorsen. Verstaat ge me niet! riep hij bars, toen de meid aarzelde.

Deze ging toen snel heen.

De bandiet doorliep de kale kamers, maar kon niets van zijn gading vinden.

Hij begaf zich dus naar de gang, reikte de wissel aan Reinout Wellens over en zei bedaard:

— Het papier is betaald. Hier zijn de juwelen.

De woekeraar wilde de kostbaarheden grijpen, maar de rover sloeg hem op de hand en sprak:

— Afblijven! Denkt ge dat ik al die moeite voor u deed?

— De juwelen mijner overledene vrouw! kermde de edelman.

— Zijt ge nog niet tevreden? vroeg de vagebond. Of wilt ge, dat ik de wissel aan dit manneken teruggeef, opdat hij er u nog eens lastig mee valle?

— Krijg ik dan niets? kloeg Mathijs.

— Gij moet ons nog betalen op de koop toe, vervolgde de schurk.

Hij greep het kereltje vast en toen dit zich wilde verdedigen, gaf hij hem een prik met zijn dolk in de hand, zodat het bloed uit de wond vloeide.

De woekeraar was op 't punt een luide gil te slaken, maar de rover sloeg hem de hand op de mond.

— Kalm nu! gebod hij, de zakken onderzoekende.

Hij vond nog wat geld, dat hij zorgvuldig bij zich stak. Dan sprak hij tot zijn kameraad:

— 't Is gedaan hier, we zijn weg!

Hij sleepte de woekeraar bij de kraag en wierp hem buiten het hek. De beide schelmen maakten zich uit de voeten. Mathijs liep naar de woning, maar vond alle deuren gesloten en op zijn luid geklop deed niemand open.

— Naar 't gerecht! mompelde hij. Zo zal dat niet eindigen.

— Brandijzer! zei intussen de ene rover tot de andere, ge zijt een stoutmoedige kerel. Zo op klaarlichte dag ergens binnen dringen!

— 't Is maar een durf, Joos. De zaken zijn tegenwoordig slap. We waagden er niets. Ik wist, dat er weinig volk was. We hadden eenvoudig een maal eten gevraagd, dan de boel eens afgekeken en onze slag gedaan. Maar nu vlogen de gebraden ganzen ons in de mond. Vertel aan niemand ons avontuur. We zullen de juwelen verkopen en de opbrengst verdelen. En thans opgepast. De Zigeuners zullen in de omtrek zijn en de kapitein wil, dat we een oog in 't zeil houden.

— Ginds komt een rijtuig.

— Verbergen we ons achter die struik.

— 't Is te laat, ze hebben ons al gezien.

— Dan maar stout voortgestapt als brave mensen. Wel, verduiveld, als ik me niet bedrieg, zit in de koets de moeder van de kleine, welke de Zigeuners moeten stelen. 't Geluk dient ons uitmuntend.

Het voertuig rolde voorbij. Wouter en Martin zaten op de bok.

— Dat zijn echte boevensnuiten, merkte de laatste op.

— 't Is of ik die een nog gezien heb.

— Mij komt hij evenmin vreemd voor. Misschien een vroegere boerenknecht.

— Ik zie 't Wolvenhol al. Wat een vervallen boeltje!

Het rijtuig hield stil voor het hek.

ZES EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

BOZE VOORGEVOELENS.

Op 't geratel der wielen was Reinout Wellens voor het venster verschenen en toen hij zag, wie de bezoeker was, haastte hij zich de deur te openen.

— Wees welkom, edele barones! zei hij, een diepe buiging makende. Uw bezoek vereert mij zeer, al is de verrassing zo groot, dat ik in geen voegzamer gewaad voor u sta.

— Och, ik kom slechts een ogenblikje. Hoe maakt jonkvrouw Dorothea het? vroeg de gade van Godfried van Meerdal, terwijl ze de uitgesleten drempel betrad.

— Ze werd nog geen half uur geleden zo diep geschokt.

— Wat? Toch geen slecht nieuws, geen onheil, geen ramp, hoop ik?

— Stel u gerust, barones, wij zijn allen wel. Ik zal u alles vertellen, maar, ik bid u, treed binnen. Waar is mijn lakei, die u de deur kan openen? Zwijg van die dienstboden! Er is daar tegenwoordig geen huis mede te houden. Hebt gij er ook zo'n last van?

— Ik mag waarlijk niet klagen, antwoordde Aleida, moeite doende om een glimlach te verbergen, want ze wist dat 't ganse dienstpersoneel slechts uit de oude Mathilde bestond. Bovendien, ze bedacht, dat ook haar vader in armoedige omstandigheden zijn leven geëindigd had.

— Ik zal de deur zelf openen, zei ze met haar heldere stem, want ik brand van ongeduld om uw dochter te zien. De oude heer wilde de kruk grijpen, maar reeds was de liefvallige dame binnen.

— Is er geen belet om in de achterkamer te gaan? vroeg ze.

— Volstrekt niet, verzekerde de edelman, het gordijn wagschuivende.

Een blijde glimlach verhelderde dat bleke gelaat op de kussens, een glans deed de holle ogen schitteren en de kranke hief de magere hand op, om die van de barones te grijpen en ze eerbiedig aan haar lippen te brengen.

— Hoe goed van u naar mij te komen zien.

— Ge hebt geweend, ik zie het. Zeg mij, wat is er gebeurd?

— Och, wat is een mens als hij oud wordt! viel de edelman in. Ik durf niet zonder blozen de familieportretten voorbij gaan op de bovengalerij. Wat zouden mijn voorouders, die zich tijdens de kruistochten met roem overdekten, gezegd hebben, hadden ze kunnen voorzien hoe hun slot geschonden werd door laaggeboren baanstroppers!

— Toch geen diefstal! riep Aleida verschrikt.

— Helaas, ja, hernam Reinout. Mijn krachten zijn voorbij, mijn stramme onderdanen kunnen me niet meer verplaatsen als vroeger, mijn eens zo kloeke arm weigert mij zijn diensten, sedert dat ongelukkig schot.

Ja, de oude kon pochen, als hij begon. Een ongelukkig schot? De meid was er bij, toen de bewoner van het Wolvenhol zijn wanden wat opverwen wilde, van de ladder viel en zijn arm zodanig verzeerde, dat de gevolgen nog merkbaar waren.

— Mijn dienaren, vervolgde Reinout, zijn altijd weg, als ik hulp behoef. En zo zijn een troep rovers er in geslaagd, mijn slot leeg te plunderen.

Aleida verbleekte.

— Begint 't oude spel weer, stamelde ze. En op klaarlichte dag?

— Tegen de overmacht was ik niet bestand. De bandieten waren vreselijk stoutmoedig. Mijn zilverwerk is weg en dat spijt mij, al was het maar omdat ik nu het vriendenmaal, dat ik u en uw ge-
maal wilde aanbieden, moet uitstellen.

Dorothea sloeg de ogen neer. Een blos kleurde haar wangen rood. Hoe kon vader zo spreken en in deze ure, terwijl toch ieder wist, hoe doodarm hij was?

— En hebt gij van hen geleden? vroeg de barones op bezorgde toon aan de zieke.

— Met een familiezwaard stond ik voor het bed mijner lieveling, hofte Wellens; slechts over mijn lijk hadden ze haar bereikt.

— Maar uw ontroering moet toch hevig geweest zijn, hernam de bezoekerster even medelijdend. Helaas! zullen we weer van die boevenstreken horen! Ach God, hoe lang nog!

— Stel u gerust, troostte Reinout. We zullen een klopjacht inrichten. Bij de gedachte aan al dat onrecht, voel ik mijn bloed krachtig stromen. Het oude vuur flikkert weer op. Wat de Fransen niet schijnen te kunnen, zullen wij verrichten. Ik zal een oproep doen tot al mijn oude wapenmakers en wee dan het geboefte!

Dorothea wierp een smekende blik op haar vader, als om hem te bewegen, zo niet meer te spreken!

Maar Wellens was in zijn oude doen. Pochen, boffen, zich zelve verheerlijken, al stond hij daar in een gelapt gewaad, te midden van een vervallen kamer, met vermolmd meubels, dat kon de on-

verbeterlijke pronker niet nalaten.

— Welke wijn verkiest ge, barones? vroeg hij, al was er ook geen fles meer te vinden in de kelder, hoe hij ook gezocht zou hebben. Maar hij wist, dat de dame toch bedanken zou.

— Ik heb niet de minste behoefte, antwoordde Aleida beleefd.

— Een enkel glas? Ik heb een heerlijk drankje, perelend, schuimend. Ha, dat stroomt gloeiend door het lichaam, het wekt op...

— Dank u, werkelijk, viel van Meerdal's gade in. Ik drink zelden wijn, want ik kan er niet goed tegen. En, ging ze voort, opstaande, hoe het mij ook spijt, ik moet onmiddellijk weg. De bandieten in de omtrek voorspellen me niets goeds. En mijn echtgenoot is afwezig.

— Wil ik u vergezellen? vroeg de edelman ridderlijk.

— Zeer verplicht voor uw minzaam aanbod. Maar ik heb twee dienaren bij me en uw dochter mag ik haar bescherming niet ontnemen. Sta mij dus toe, voor uw goedheid te bedanken.

De barones wendde zich thans tot de kranke.

— Tot weerziens, beste Dorothea. Ik hoop spoedig mijn bezoek te hernieuwen en zal u dan een verrassing bereiden.

— Ge zijt wel lief, murmelde de zieke, de hand der medelijdende vrouw vurig kussende.

De edelman liet Aleida uit. De dienaren kwamen toegelopen. Wel vroegen ze niets, maar de meesteres las in hun ogen de verwondering over de spoedige terugreis.

— Staat daar zo niet te gapen! riep Wellens. Ziet ge dan niet, dat uw genadige gebiedster uw diensten nodig heeft?

— Ik ga nu al terug, zei Aleida vriendelijk en veinzende de uitval van de oude heer niet gehoord te hebben. Ik ga nu al terug, want er zijn rovers in de streek.

— Rovers? herhaalde Martin.

— Ja, ze hebben het kasteel van heer Reinout leeggeplunderd.

— Dan zullen ze van een kale reis teruggekeerd zijn, dacht Martin, maar luidop sprak hij:

— En wanneer, edele vrouwe?

— Nog geen uur geleden.

— Ha, nu gaat mij een licht op! kreet de trouwe dienaar. Er waren zeker twee rovers, nietwaar, heer Wellens?

— Twee? herhaalde deze schamper. Denkt gij, dat ik voor twee mannen zou geweken zijn? Voor wie ziet ge me dan aan? Wel twintig waren er, twintig op zijn minst, zeg ik u!

— Nu, dan heb ik er twee van gezien. Die twee boevensnuiten, Wouter. En een van hen is de kerel, welke in onze kelder gezeten heeft, lang geleden, maar ik herinner 't mij nog als de dag van gisteren.

— Juist! beaamde Wouter. De baanstroper, welke door De Lichte bevrijd werd, toen de roverkapitein als een pater het slot binnentrad.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTEN

Nr 29

EERSTE JAARGANG

20 APRIL 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCIII Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489